

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผลของรังสีที่กระทำต่อพืช

จำนวนผลของรังสีเค็มของเรณูจากกลางคลองเปรมระหว่างที่ทำการศึกษามีผลของรังสีเค็มทั้งหมด 3,492 กม เป็นผลของรังสีที่กระทำต่อครั้งที่ 2 รอยละ 15.4 กระทำต่อครั้งที่ 3 รอยละ 11.9 กระทำต่อครั้งที่ 4 รอยละ 4.8 กระทำต่อครั้งที่ 5 ครั้งขึ้นไป รอยละ 4.9¹ และจากจำนวนผลของรังสีเค็มทั้งหมดในประเทศมี 37,855 คน มีพวกกระทำต่อครั้งที่ 2 ครั้ง รอยละ 9.3 กระทำต่อครั้งที่ 3 รอยละ 4.94 กระทำต่อครั้งที่ 4 รอยละ 1.92 และกระทำต่อครั้งที่ 5 ครั้งขึ้นไป รอยละ 1.15¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* สืบจาก เรณูจากกลางคลองเปรม

¹ กรมราชทัณฑ์, กระทรวงมหาดไทย. "รายงานประจำปี 2519 (กรุงเทพมหานคร : กรมราชทัณฑ์ 2519), หน้า 63.

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ

(N = 200)

จำนวนครั้งของการกระทำผิด (ครั้ง)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
2	71	35.5
3	60	30.0
4	41	20.5
ตั้งแต่ 5 ขึ้นไป	28	14.0
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 1 แสดงว่าในจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย มีผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 จำนวน 131 ราย หรือร้อยละ 65.5 และมีผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป 69 ราย หรือร้อยละ 34.5 ซึ่งสอดคล้องกับสถิติของกรมราชทัณฑ์ว่า ผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะเป็นพวกกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 และ 3

ในการทดลองใหม่ของผู้ทองขังส่วนใหญ่จะกระทำผิดในคุกก็เกี่ยวกับทรัพย์สินถึงร้อยละ 49.50 ผิดสัญญาเช่าที่พักร้อยละ 22.17 ประทุมร้ายต่อชีวิต ร้อยละ 12.34 ประทุมร้ายต่อร่างกายร้อยละ 4.11 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ร้อยละ 3.8 และอื่น ๆ ร้อยละ 8.08¹

¹Ibid.

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนผู้ตอบซึ่งทำผิดซ้ำในคดีต่าง ๆ (คดีที่ฟ้องโทษครั้งสุดท้าย)

(N = 200)

โทษในคดี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	150	75.0
ผิด พ.ร.บ. ยาเสพติด	25	12.5
ประทุษร้ายต่อร่างกาย	3	1.5
ประทุษร้ายต่อชีวิต	10	5.0
อื่น ๆ*	12	6.0
รวม	200	100.0

*อื่น ๆ หมายถึงคดีผิด พ.ร.บ.อาวุธปืน รับของโจร ความผิดเกี่ยวกับเพศ บุกรุก

ขอมูลในตารางที่ 2 แสดงว่า ผู้ตอบซึ่งทำผิดซ้ำ ส่วนใหญ่จะกระทำผิดในคดีที่เกี่ยวกับทรัพย์ ถึง 150 ราย หรือร้อยละ 75.0 รองลงมากระทำในคดีผิด พ.ร.บ. ยาเสพติด 25 รายหรือร้อยละ 12.5 สาเหตุที่ผู้กระทำผิดซ้ำในคดีที่เกี่ยวกับยาเสพติดน้อย เพราะว่า ในช่วงที่ทำการศึกษาวางเรือนจำได้กำลังแยกผู้ตอบซึ่งในคดียาเสพติดไปควบคุมยังสถานบำบัดของ เรือนจำทางหาก

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนครั้งที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามคดีที่ฟ้องโทษและจำนวนครั้งของการฟ้องโทษ

(N = 200)

คดีที่ฟ้องโทษครั้งสุดท้าย	จำนวนครั้งของการฟ้องโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	35.3	29.3	35.3	100.0
ผิด พ.ร.บ.ยาเสพติด	28.0	40.0	32.0	100.0
ประทุษร้ายต่อร่างกาย	33.3	33.3	33.3	100.0
ประทุษร้ายต่อชีวิต	40.0	10.0	50.0	100.0
อื่น ๆ	50.0	33.3	16.7	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

จากการคำนวณหาค่า χ^2 ได้เท่ากับ 5.26 แต่ค่า χ^2 จากตารางมีนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 8 มีค่าเท่ากับ 15.51 นั้นแสดงว่า คดีที่ฟ้องโทษไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการฟ้องโทษ

สาเหตุที่ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป กระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อชีวิตสูงถึงร้อยละ 50.0 นั้นเป็นเพราะว่า เป็นคดีที่ผู้ต้องขังเหล่านี้กระทำผิดในการฟ้องโทษในปัจจุบัน แก่กว่าคดีก่อน ๆ ไม่ใช่เป็นการกระทำผิดในลักษณะนี้ แต่เป็นการกระทำผิดในลักษณะอื่น ๆ เช่น คดีเกี่ยวกับทรัพย์ ผิด พ.ร.บ. ยาเสพติด เป็นต้น

การศึกษาถึงอายุของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ ยังไม่มีการรวบรวมไว้
 อย่างละเอียด มีแต่สถิติของเรือนจำกลางคลองเปรม แสดงว่า ผู้ต้องขังที่กระทำ
 ผิดซ้ำอายุต่ำกว่า 25 ปี มีจำนวน 444 รายหรือร้อยละ 29.1 ของผู้ต้องขังที่
 กระทำผิดซ้ำทั้งหมด แต่จากการแยกประเภทผู้ต้องขังได้ศึกษาตามอายุ (โดยไม่
 คำนึงถึงการกระทำผิดซ้ำ) พบว่า มีผู้ต้องขังอายุต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 31.07
 อายุ 20 - 29 ปี ร้อยละ 33.14 อายุ 30 - 39 ปี ร้อยละ 23.55 อายุ
 40 - 49 ปี ร้อยละ 10.00 อายุ 50 ปีขึ้นไป ร้อยละ 2.3¹ จากการศึกษาของ
 Schafer² พบว่า ผู้ที่กระทำผิดที่อายุน้อยจะประกอบอาชญากรรมเพราะสนใจใน
 ผลตอบแทนจากการกระทำผิด แต่ผู้ที่กระทำผิดที่อายุมากจะประกอบอาชญากรรม
 ประเภทที่รุนแรงโดยมีสาเหตุมาจากอารมณ์ของผู้กระทำผิดเอง

¹Ibid.

²Stephen Schafer, The Victim and His Criminal : A
 study in Functional Responsibility (New York, 1968), pp. 69 - 71.

ตารางที่ 4 แสดงอายุของผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ

(N = 200)

อายุ (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 25 ปี	61	30.5
25 - 29	70	35.0
30 - 34	36	18.0
35 - 39	12	6.0
40 ขึ้นไป	21	10.5
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 4 แสดงว่าผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีช่วงอายุอยู่ระหว่างต่ำกว่า 25 ปี จนถึง 29 ปี ถึง 131 ราย หรือร้อยละ 65.5 ช่วงอายุน้อยที่สุด คือ ช่วงอายุ 35 - 39 ปี มีจำนวน 12 ราย หรือร้อยละ 6.0 เป็นที่น่าสนใจ เกตว่า ผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำจะเริ่มประกอบอาชญากรรมตั้งแต่อายุยังน้อย ๆ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามอายุและจำนวนครั้งของการท่องเที่ยว

(N = 200)

อายุ (ปี)*	จำนวนครั้งของการท่องเที่ยว(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ต่ำกว่า 25	36.1	24.6	39.3	100.0
25 - 29	34.3	31.4	34.3	100.0
30 - 34	38.9	36.1	25.0	100.0
35 - 39	25.0	41.7	33.3	100.0
40 ขึ้นไป	38.1	23.8	38.1	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

* เป็นอายุในขณะที่ทำการสัมภาษณ์

จากการคำนวณหาค่า χ^2 ได้เท่ากับ 5.20 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่มีระดับนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 8 มีค่า 15.51 นั้นแสดงว่า อายุของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการท่องเที่ยว

สาเหตุที่มีผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป อายุต่ำกว่า 25 ปีมากถึงร้อยละ 39.3 ก็เพราะว่า ผู้ต้องขังพวกนี้จะเริ่มกระทำผิดตั้งแต่อายุน้อย ส่วนใหญ่อายุประมาณ 15 - 20 ปี โดยเริ่มจากการคบเพื่อน ๆ แถวบ้านชวนกันเที่ยวเตร่ ประกอบกับทางครอบครัวมีเวลามาอบรมบุตรน้อยและพวกผู้ต้องขังพวกนี้บอกว่า ถึงแม้ว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองมาราวาดาวก็เตือนก็ไม่เชื่อฟัง

เมื่อมีว่สมเกี่ยวกับเพื่อน ๆ มากเข้าไม่มีเงินใช้ก็เลยชวนกันกระทำผิดหรือบางพวกก็ศึกษาเสพคึกโดยดองใจยาเสพคึกตามเพื่อน เมื่อไม่มีเงินซื้อยาเสพคึกก็เลยต้องกระทำผิดเพื่อหาเงินมาใช้ในการซื้อยาเสพคึก

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามอายุเมื่อกระทำผิดครั้งแรกและจำนวนครั้งของการต้องโทษ

(N = 200)

อายุ (ปี) เมื่อกระทำผิดครั้งแรก	จำนวนครั้งของการต้องโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ต่ำกว่า 25	33.3	30.0	36.7	100.0
25 - 29	66.7	33.3	-	100.0
30 - 34	14.3	57.1	28.6	100.0
35 - 39	75.0	12.5	12.5	100.0
40 ขึ้นไป	100.0	-	-	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 6 ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย ส่วนใหญ่จะกระทำผิดครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 25 ปี ถึง 180 รายหรือร้อยละ 90.0 กระทำผิดครั้งแรกเมื่ออายุ 25 - 29 ปี 3 รายหรือร้อยละ 1.5 กระทำผิดครั้งแรกเมื่ออายุ 30 - 34 ปี 7 รายหรือร้อยละ 3.5 กระทำผิดครั้งแรกอายุ 35 - 39 ปี 8 รายหรือร้อยละ 4.0 กระทำผิดครั้งแรกเมื่ออายุ 40 ปีขึ้นไป 2 รายหรือร้อยละ 1.0

จะเห็นได้ว่าผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำที่เริ่มกระทำผิดครั้งแรกเมื่ออายุ
 ยิ่งน้อยจะมีโอกาสในการกระทำผิดซ้ำในครั้งต่อ ๆ ไปได้มาก จากตารางพบว่า
 ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 25 ปี จะกระทำผิดซ้ำมากขึ้น คือ
 มีจำนวนผู้กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปถึงร้อยละ 36.7 ซึ่งสอดคล้องกับผู้ต้อง
 ขังที่กระทำผิดในครั้งแรกเมื่ออายุมากจะมีโอกาสในการกระทำผิดซ้ำน้อย ปรากฏ
 ว่า ผู้ต้องขังที่กระทำผิดครั้งแรกตั้งแต่อายุ 40 ปีขึ้นไปร้อยละ 100.0 จะกระทำ
 ผิดซ้ำเพียง 2 ครั้งเท่านั้น สูงกว่านี้ไม่มีเลย

ตารางที่ 7 แสดงสภาพแวดล้อมของที่อยู่ปัจจุบันของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ

ในสมัยก่อนคนจะอพยพจากในเมืองมาสู่ชนบทเพื่อหลบหนีจากอาชญากร
 แต่ในปัจจุบันทุก ๆ ท้องที่ทั้งในชนบทและชุมชน มีอัตราการประกอบอาชญากรรม
 มากขึ้น แต่การประกอบอาชญากรรมในชนบทเชื่อกันว่าเป็นการประกอบอาชญา
 กรรมในการค่อทานบุคคล เช่น การประทุษร้ายค่อร่างกาย การประทุษร้ายค่อชีวิต
 แต่การประกอบอาชญากรรมในเมืองจะเป็นการประกอบอาชญากรรมเพื่อค่อสู้กับ
 ความยากจน¹ Marshall B. Clinard พบว่า ยิ่งเพิ่มความเป็นชุมชนแบบเมือง
 ในชุมชนมากขึ้นเท่าไร ก็จะมีอาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สินสูงชันมากขึ้น²

¹Stephen Schafer, "Individual Crime factors" Introduction to Criminology. (Reston, Virginia : Prentice - Hall Company 1976), pp. 88 - 89.

²Marshall B. Clinard, "A Cross - Cultural Replication" Social Problems. [n.p.] , 1960, pp. 354 - 355.

ตารางที่ 7 แสดงสภาพแวดล้อมของที่อยู่ปัจจุบันของผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ

(N = 200)

สภาพแวดล้อมของที่อยู่ปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ในตัวเมือง	118	59.0
ในแหล่งสลัม	43	21.5
ในย่านชานเมือง	29	14.5
ในชนบท	10	5.0
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 7 แสดงว่ามีผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำอยู่ในเมืองถึง 118 ราย หรือร้อยละ 59.0 ทั้งนี้เพราะว่า เรือนจำกลางคลองเปรมเป็นเรือนจำในเขต กรุงเทพมหานคร ผู้ทองขังส่วนใหญ่จะมีถิ่นที่อยู่อาศัยในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนผู้ทองขังที่มาจากต่างจังหวัด ทางเรือนจำต่างจังหวัดเป็นผู้ส่งมา เพราะว่ามีผู้ทองขังพวกนี้จะกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์มีค่าหนักโทษสูง จึงต้องส่งมาควบคุมยังเรือนจำกลางคลองเปรม ซึ่งมีความมั่นคงปลอดภัยมากกว่าเรือนจำตามต่างจังหวัด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามสภาพแวดล้อมของที่อยู่ปัจจุบันและจำนวนครั้งของการต้องโทษ

(N = 200)

สภาพแวดล้อมของที่อยู่ปัจจุบัน	จำนวนครั้งของการต้องโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ในเมือง	39.8	28.8	31.4	100.0
ในแหล่งสลัม	30.2	34.9	34.9	100.0
ในย่านชานเมือง	27.5	27.5	44.9	100.0
ในชนบท	30.0	30.0	40.0	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

จากการคำนวณค่า χ^2 ได้เท่ากับ 3.41 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่มีระดับนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 6 มีค่าเท่ากับ 12.59 แสดงว่า สภาพแวดล้อมของที่อยู่ปัจจุบันไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการต้องโทษ คือ ไม่ว่าผู้ต้องขังจะมีสภาพแวดล้อมของที่อยู่ปัจจุบันอย่างไร ก็มีโอกาสที่จะกระทำผิดซ้ำได้ แต่ผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมืองจะมีโอกาสที่จะกระทำผิดซ้ำได้มากกว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในแหล่งสลัม ชานเมืองและชนบท

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำตามการย้ายที่อยู่อาศัยก่อนทอง
โทษในปัจจุบัน

(N = 200)

การย้ายที่อยู่ก่อนทองโทษในปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยย้ายที่อยู่เลย	90	45.0
ย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง	91	45.5
ย้ายที่อยู่ 2 ครั้ง	12	6.0
ย้ายที่อยู่ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป	7	3.5
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 9 แสดงว่า ผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำไม่เคยย้ายที่อยู่อาศัยเลย
ก่อนทองโทษในปัจจุบันและย้ายที่อยู่อาศัยเพียง 1 ครั้งมีถึง 181 ราย หรือร้อย
ละ 90.5 ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุง
เทพมหานคร ส่วนผู้ทองขังที่ย้ายที่อยู่อาศัยตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป มี 19 ราย หรือ
ร้อยละ 9.5 ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ทองขังที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดแล้วเข้ามาหา
งานทำในกรุงเทพมหานคร พวกผู้ทองขังเหล่านี้จะย้ายที่อยู่อาศัยไปตามแหล่งงาน
ที่เขาไปทำอยู่

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามการย้ายที่อยู่อาศัย
ก่อนทองโทษในปัจจุบัน และจำนวนครั้งของการทองโทษ

(N = 200)

การย้ายที่อยู่อาศัยก่อน ทองโทษในปัจจุบัน	จำนวนครั้งของการทองโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ไม่เคยย้ายที่อยู่เลย	30.0	30.0	40.0	100.0
ย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง	36.3	30.8	32.9	100.0
ย้ายที่อยู่ตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป	57.9	26.3	15.8	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

จากการคำนวณหาค่า χ^2 ได้เท่ากับ 6.36 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่มี
ระดับความมีนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 4 มีค่าเท่ากับ 9.49 นั้นแสดงว่า
การย้ายที่อยู่อาศัยก่อนทองโทษในปัจจุบันไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการ
ทองโทษ

ข้อมูลในตารางที่ 10 ปรากฏว่า ในจำนวนของผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำที่ไม่เคย
เปลี่ยนที่อยู่อาศัยเลยก่อนทองโทษในปัจจุบันจะมีการกระทำผิดซ้ำมาครั้งขึ้น คือ
มีจำนวนการกระทำผิดซ้ำ ตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปถึงร้อยละ 40.0 ซึ่งจากการ
สัมภาษณ์พบว่า ผู้ทองซังพวกนี้พ้นโทษแล้วกลับไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดิมกับเพื่อนพวก
เดิมเลยมีโอกากระทำผิดซ้ำได้ง่าย ซึ่งตรงกันข้ามกับพวกผู้ทองซังที่ย้ายที่อยู่
อาศัยตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไปจะมีการกระทำผิดซ้ำลดลง ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่า
พวกผู้ทองซังพวกนี้พ้นโทษแล้วไม่ได้อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดิมทำให้มีโอกาส

ที่กระทำผิดซ้ำน้อยลง หนึ่ง จากการตรวจสอบข้อมูลเฉพาะผู้ต้องขังที่กระทำผิดครั้งที่ 2 และตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป จะมีความสัมพันธ์กันทางสถิติกับการย้ายที่อยู่อาศัยก่อนต้องโทษในปัจจุบัน สำหรับผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำที่ย้ายที่อยู่ตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป กลับปรากฏว่า มีอัตราการกระทำผิดซ้ำน้อยลง คือ มีจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปเพียงร้อยละ 15.8 เท่านั้น ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังเหล่านี้ให้เหตุผลว่า พวกเขาเมื่อถูกจับในท้องที่ไหนแล้ว เมื่อพ้นโทษก็ไม่อยากกลับไปอยู่ในท้องที่นั้น ๆ อีก เพราะว่า ทางตำรวจมีประวัติของพวกตนอยู่ อาจจะถูกจับได้ง่ายขึ้น เมื่อย้ายที่อยู่ก็เป็นคนไม่มีประวัติในการประกอบอาชญากรรมในท้องที่นั้น ๆ การถูกจับก็อาจจะยากขึ้น

การศึกษาของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ ปรากฏว่า ชีวิตในวัยเด็กของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่ได้รับการศึกษาเท่าที่ควร จากการศึกษารายชื่อของกรมราชทัณฑ์ พบว่า พวกผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำมีการศึกษาค่ำมาก คือ มีอ่านไม่ออกเขียนไม่ไ้ร้อยละ 21.25 อ่านออกเขียนได้ร้อยละ 30 จบชั้นประถมปีที่ 4 ร้อยละ 42.50 จบชั้นมัธยมปีที่ 6 ร้อยละ 6.25

ศูนย์วิทยพัชการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹กรมราชทัณฑ์, กระทรวงมหาดไทย, รายงานการสำรวจและวิจัยการกักกันผู้กระทำผิดคดีฉับ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาดไทย กรมราชทัณฑ์, 2512), หน้า 31.

ตารางที่ 11 แสดงระดับการศึกษาของผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ

(N = 200)

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้รับการศึกษาเลย	9	4.5
ประถมศึกษา (ป.1 - ป.7)	136	68.0
มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.1 - ม.ศ.3)	41	20.5
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น (ไม่ถึงชั้นอุดมศึกษา)	14	7.0
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 11 แสดงว่าผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีระดับการศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษา (ป.1 - ป.7) ถึง 136 รายหรือร้อยละ 68.0 สำหรับพวกผู้ทองขังที่ไม่ได้รับการศึกษาเลย ซึ่งมีอยู่ 9 รายหรือร้อยละ 4.5 จะพออ่านออกแต่เขียนไม่ค่อยได้

ศูนย์วิจัยทัณฑวิทยา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามระดับการศึกษาและจำนวนครั้งของการทองโทษ

(N = 200)

ระดับการศึกษา	จำนวนครั้งของการทองโทษ (ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ไม่ได้รับการศึกษาเลย	55.6	22.2	22.2	100.0
ประถมศึกษา	36.0	26.5	37.5	100.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	26.8	46.3	26.8	100.0
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น (ไม่ถึงชั้นอุดมศึกษา)	42.9	21.4	35.7	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

จากการคำนวณหาค่า χ^2 ได้เท่ากับ 8.35 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่มีระดับนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 6 มีค่าเท่ากับ 12.59 แสดงว่าระดับการศึกษาของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการทองโทษ

จากตารางที่ 12 ปรากฏว่า ผู้ทองซึ่งที่มีระดับการศึกษาต่ำก็ไม่ได้แสดงว่าจะกระทำผิดซ้ำมากครั้งขึ้น คือ มีจำนวนผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปเพียง 22.2 ที่ไม่ได้รับการศึกษาเลยและในทางตรงกันข้าม ผู้ทองซึ่งที่มีการศึกษาสูงก็ไม่ได้เป็นหลักประกันว่าจะไม่กระทำผิดซ้ำมากครั้งขึ้น คือ มีผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปถึงร้อยละ 35.7 ได้รับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น แต่ไม่ถึงระดับอุดมศึกษา

สถานะภาพการสมรส การร่วมชีวิตฉันท์สามีภรรยา จะทำให้บุคคลที่อยู่ในภาวะนี้การที่จะคิดทำอะไรก็ต้องระมัดระวัง เพราะความเกรงกลัวจากการกระทำใด ๆ ที่จะกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชีวิตครอบครัวได้ แต่สำหรับผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ ปรากฏว่า รายละเอียดเกี่ยวกับสถานะภาพการสมรสของผู้ถูกกักกัน มีดังนี้¹ เป็นโสดร้อยละ 30 เคยมีภรรยามาแล้วร้อยละ 70 แต่ปรากฏว่าในจำนวนผู้ที่เคยมีภรรยามาแล้ว ปรากฏว่า ในปัจจุบันยังคงติดต่อกันอยู่เพียงร้อยละ 25 นอกนั้นร้อยละ 75 หย่าร้างกันไปและเป็นหมาย

ตารางที่ 13 แสดงสถานะภาพการสมรสของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ

(N = 200)

สถานะภาพการสมรส	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	128	64.0
สมรส	36	18.0
ไม่ได้อยู่ด้วยกัน*	36	18.0
รวม	200	100.0

*ไม่ได้อยู่ด้วยกัน หมายถึง หย่า แยกกันอยู่ หมายถึง ข้อมูลในตารางที่ 13 แสดงว่าส่วนใหญ่ของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำยังเป็นโสดถึง 128 รายหรือร้อยละ 64.0 พวกที่สมรสและสมรสแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกันมีจำนวนเท่ากัน คือ 36 ราย หรือร้อยละ 18.0

¹Ibid., หน้า 32.

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามสถานะภาพการสมรส และจำนวนครั้งของการตองโทษ

(N = 200)

จำนวนครั้งของการ ตองโทษ (ครั้ง)	สถานะภาพการสมรส			รวม
	โสด	สมรส	ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
2	29.7	66.7	25.0	35.5
3	29.7	19.4	41.7	30.0
ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	40.6	13.9	33.3	34.5
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 14 ผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะเป็นโสด สำหรับผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 จะแต่งงานและยังอยู่ด้วยกันกับภรรยา ร้อยละ 66.7 และพวกผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 3 จะสมรสแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกันถึงร้อยละ 41.7

จากการคำนวณหาก χ^2 เท่ากับ 29.68 แทนค่า χ^2 จากตารางที่มีนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 4 มีค่าเท่ากับ 9.49 แสดงว่า สถานะภาพการสมรสของผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำกับจำนวนครั้งของการตองโทษมีความสัมพันธ์กันอย่างเชื่อมั่นได้ ข้อมูลนี้สอดคล้องกับการศึกษาอาชญากรในสหรัฐอเมริกา พบว่า จะมีเปอร์เซ็นต์ของอาชญากรที่แต่งงานและยังอยู่กับภรรยาาน้อยที่สุด และอาชญากรที่แต่งงานแล้วหย่ามีเปอร์เซ็นต์สูงที่สุด ซึ่งตรงกับแนวความคิดที่ว่า การสมรสจะช่วย

ยั้งการประกอบอาชญากรรม¹

ตารางที่ 15 แสดงฐานะทางครอบครัวของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ

(N = 200)

ฐานะทางครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ยากจน	118	59.0
พอมีพอใช้	82	41.0
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 15 แสดงว่าส่วนใหญ่ของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ จะมีฐานะทางครอบครัวยากจน จำนวน 118 รายหรือร้อยละ 59.0 จากการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำไม่สามารถจะบอกรายได้ของครอบครัวเป็นตัวเลขได้แน่นอน จึงใช้วิธีให้ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำบอกฐานะทางครอบครัวของเขาตามตัวเลือกในแบบสอบถาม ซึ่งมี 3 ตัวเลือก คือ ยากจน พอมีพอใช้ ร่ำรวย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Stephen Schafer. "Individual Crime Factors" Introduction to Criminology, pp. 95 - 96.

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามฐานะทางครอบครัว และจำนวนครั้งในการตองโทษ

(N = 200)

ฐานะทางครอบครัว	จำนวนครั้งของการตองโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ยากจน	36.4	31.4	32.2	100.0
พอมีพอใช้	34.1	28.1	37.8	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

จากการคำนวณหาค่า χ^2 ได้เท่ากับ 0.68 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05, df เท่ากับ 2 มีค่าเท่ากับ 5.99 นั้นแสดงว่า ฐานะทางครอบครัวของผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการตองโทษ ข้อมูลในตารางที่ 16 แม้ว่าจะเป็นกรแยกประเภทโดยคร่าว ๆ แต่พอจะเชื่อถือได้เพราะแม้ว่าพวกเขาตองซึ่งที่ตอบว่า ฐานะทางครอบครัวพอมีพอใช้มีโอกาสที่จะตอบว่า ยากจนได้ แต่เมื่อคุเปอร์เซ็นต์ของพวกนี้แล้ว ก็เห็นได้ว่า มีความคลาดเคลื่อนน้อย ส่วนพวกที่ตอบว่าฐานะทางครอบครัวยากจนนั้นไม่น่าจะมองตัวเองว่าพอมีพอใช้

ตารางที่ 17 แสดงการใช้เวลาว่างของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ

(N = 200)

การใช้เวลาว่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพียงคนเดียว	22	11.0
อยู่กับบ้าน	47	23.5
เที่ยวกับเพื่อน ๆ	131	65.5
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 17 การใช้เวลาว่างของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะต้องโทษซ้ำกี่ครั้งก็ตาม คือ ก่อนต้องโทษใช้เวลาว่างอย่างไร เมื่อพ้นโทษออกไปก็จะใช้เวลาว่างในลักษณะเดิม จากข้อมูลในตารางนี้ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างเที่ยวกับเพื่อน ๆ ถึง 131 รายหรือร้อยละ 65.5 เป็นการเที่ยวมั่วสุมกันไปเรื่อย ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด บางพวกก็มั่วสุมกันเล่นการพนัน บางพวกก็เสพยาเสพติด เป็นต้น เมื่อไม่มีเงินไร้อักรักชวนกันกระทำผิด ส่วนพวกผู้ต้องขังที่เพียงคนเดียว ซึ่งมี 22 รายหรือร้อยละ 11.0 เป็นการเที่ยวคุ่มทรสพทาง ๆ เช่น ภาพยนตร์ ว่างคนตรี ดิเก เป็นต้น

ตารางที่ 18 แสดงจำนวนผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามลักษณะของการใช้
เวลาว่างและจำนวนครั้งของการทองโทษ

(N = 200)

จำนวนครั้งของ การทองโทษ (ครั้ง)	การใช้เวลาว่าง			รวม
	เที่ยวคนเดียว	อยู่กับบ้าน	เที่ยวกับเพื่อน	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
2	36.4	40.4	33.6	35.5
3	40.9	29.8	28.2	30.0
ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	22.7	29.8	38.2	34.5
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

*เที่ยวคนเดียว หมายถึงว่า การไปคุมหรสพต่าง ๆ เช่น คุกภาพยนตร์
ร่วาง คนครี ฯลฯ

จากการคำนวณค่า χ^2 เท่ากับ 3.1 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่มีนัยสำคัญ
.05, df เท่ากับ 4 มีค่าเท่ากับ 9.49 แสดงว่า การใช้เวลาว่างของผู้ทองซัง
ที่กระทำผิดซ้ำไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการทองโทษ

จากตารางที่ 18 จะพบว่าในบรรดาผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4
ครั้งขึ้นไป เปอร์เซ็นต์ของการใช้เวลาว่างในการเที่ยวคนเดียวและเที่ยวกับเพื่อน
จะแตกต่างกันมาก แต่เมื่อรวมผู้กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 3 เข้าไปด้วยเปอร์เซ็นต์ของ
การใช้เวลาว่างทั้งสองอย่างจะใกล้เคียงกันมาก คือ เที่ยวคนเดียวร้อยละ 63.6
และเที่ยวกับเพื่อนร้อยละ 66.4 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ทองซังที่เที่ยวคน
เดียวก็นิยมใช้จ่ายฟุ่มเฟือยในการเล่นการพนัน เที่ยวผู้หญิง ดึกยาเสพติด เป็นต้น
เมื่อเงินจากการประกอบอาชีพไม่พอใช้ จึงกระทำผิดเพื่อหาเงินมาใช้จ่ายหรือซื้อ
ยาเสพติด

ตารางที่ 19 แสดงจำนวนผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดซ้ำตามการประกอบอาชีพก่อนต้องโทษครั้งก่อน ๆ

(N = 127)

อาชีพ*	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไร้ฝีมือ	54	42.5
กึ่งฝีมือ	57	44.9
มีฝีมือ	16	12.6
รวม	127	100.0

*ผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ เมื่อพ้นโทษออกไปจะประกอบอาชีพแบบเดิม ในว่าจะต้องโทษก็ครั้งก็ตาม

อาชีพประเภทไร้ฝีมือ หมายถึง อาชีพกรรมกร ค่าชาย ลูกจ้าง บอยและกระเป๋ารถเมล์
 อาชีพประเภทกึ่งฝีมือ หมายถึง อาชีพประมง ช่างสี ช่างไม้ ช่างออก ช่างยนต์
 ช่างตัดผม ช่างศิลป์ ช่างไฟฟ้า ทำงานตามบริษัท
 อาชีพประเภทมีฝีมือ หมายถึง อาชีพขับรถแท็กซี่ สองแถว สิบล้อ นักดนตรีและช่าง
 ศิลป (ที่ชำนาญ)

ข้อมูลในตารางที่ 19 การประกอบอาชีพของผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ ก่อนต้องโทษครั้งก่อน ๆ ส่วนใหญ่ประเภทของอาชีพจะเป็นอาชีพที่ไร้ฝีมือและกึ่งฝีมือถึง 111 รายหรือร้อยละ 97.4 ซึ่งผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดส่วนใหญ่จะมีรายได้จากการประกอบอาชีพอยู่ในระหว่าง 28 - 45 บาทต่อวันถึงจำนวน 73 รายหรือร้อยละ 57.4 และในจำนวนผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดซ้ำทั้งหมด 200 รายไม่ไ้ทำงาน(ว่างงาน)เสีย 73 รายหรือร้อยละ 36.5 พวกนี้จะขอเงินบิดา มารดาหรือผู้อุปการะใช้

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามการประกอบอาชีพ
ในการต้องโทษครั้งก่อน ๆ และจำนวนครั้งของการต้องโทษ

(N = 127)

จำนวนครั้งของการต้องโทษ (ครั้ง)	ประเภทของอาชีพ			รวม
	ไร่นามีมือ	กึ่งมีฝีมือ	มีฝีมือ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
2	48.1	33.3	37.5	40.2
3	22.2	36.8	31.2	29.9
ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	29.5	29.9	31.2	29.9
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

จากการคำนวณหาค่า χ^2 ได้เท่ากับ 3.75 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่มี
นัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 4 มีค่าเท่ากับ 9.94 แสดงว่า ประเภทของการ
ประกอบอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการต้องโทษ

สำหรับผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปที่ประกอบอาชีพมีฝีมือ
มีถึงร้อยละ 31.2 ทั้ง ๆ ที่น่าจะมีอาชีพที่มั่นคง มีรายได้พอแก่การครองชีพโดย
ชอบด้วยกฎหมายได้ อาจจะเป็นเพราะผู้ต้องขังพวกนี้ศึกษาศึกษาอย่างรุนแรงไม่
สามารถจะเลิกได้ ถึงแม้ว่าจะเคยต้องโทษมาก่อน เมื่อพ้นโทษออกมาก็ใช้วิชาเสพติด
อีก จึงถูกจับเข้ามาต้องโทษบ่อย ๆ และที่เปอร์เซ็นต์ของผู้ต้องขังที่ประกอบอาชีพ
ประเภทไร่นามีมือ และกึ่งมีฝีมือใกล้เคียงกับผู้ต้องขังที่ประกอบอาชีพประเภทมีฝีมือ
ก็เป็นเพราะว่า ส่วนใหญ่ผู้ต้องขังที่กระทำผิดตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป ศึกษาเสพติด

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนผู้ตองซังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามรายได้จากการประกอบอาชีพและจำนวนครั้งของการตองโทษ

(N = 127)

รายได้ (บาท/วัน)	จำนวนครั้งของการตองโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ต่ำกว่า 28	52.6	31.6	18.8	100.0
28 - 35	40.9	31.8	27.3	100.0
36 - 45	41.4	34.5	24.1	100.0
มากกว่า 45	31.4	35.7	42.9	100.0
รวม	40.2	30.7	29.1	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 21 ผู้ตองซังที่กระทำผิดซ้ำที่มีรายได้น้อยกว่า 28 บาทต่อวัน จะกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ถึงร้อยละ 52.6 และผู้ตองซังที่กระทำผิดซ้ำประกอบอาชีพมีรายได้จากการประกอบอาชีพมากกว่า 45 บาทต่อวัน จะกระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปถึงร้อยละ 42.9

จากการคำนวณค่า χ^2 ได้เท่ากับ 5.59 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่มีนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 6 มีค่าเท่ากับ 12.59 แสดงว่ารายได้จากการประกอบอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการตองโทษ

เนื่องจากเมื่อผู้ตองซังที่กระทำผิดซ้ำเมื่อพ้นโทษแล้วกลับไปทำงานแบบเดิม รายได้จึงไม่เปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญ สาเหตุที่ผู้ตองซังที่กระทำผิดซ้ำ มีรายได้จากการประกอบอาชีพต่ำกว่า 28 บาท มีการกระทำผิดซ้ำน้อยครั้งกว่า คือ มีการกระทำผิดตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปเพียงร้อยละ 18.8 นั้น เป็นเพราะผู้ตองซัง

พวกนี้ เมื่อพ้นโทษแล้วออกไปทำงานก็ปรับปรุงตนเอง ฝีมือ เปลี่ยนงานที่ดีขึ้น จึงทำให้มีรายได้เพิ่มและส่วนใหญ่ก็ไม่ไ้ใครยาเสพติดอีกด้วย โอกาสที่จะกระทำผิดซ้ำจึงมีน้อยกว่า แต่พวกผู้ทองซึ่งที่มีรายได้สูงมากกว่า 45 บาทต่อวันกลับกระทำผิดซ้ำสูงกว่า คือ กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปถึงร้อยละ 42.9 นั้น ก็เพราะว่า ส่วนใหญ่ผู้ทองจะยังพวณักศึกษาเสพติดเลิกไม่ไ้พ้นโทษออกไปไ้ยาอีกจึงทำให้ถูกจับมาต้องโทษบ่อย ๆ

สรุป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ส่วนใหญ่จะกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 และ 3 ถึงร้อยละ 65.5 การกระทำผิดซ้ำนี้ถึงกระทำผิดซ้ำมากครั้งขึ้นการกระทำผิดครั้งแรกก็จะเริ่มจากอายุน้อย ๆ จะเห็นไ้ว่าส่วนใหญ่ของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำอายุต่ำกว่า 29 ปีถึงร้อยละ 65.5 คนที่พ้นโทษส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 75.0 จะเป็นการต้องโทษในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน รองลงมา คือ คดีผิดพระราชบัญญัติยาเสพติด ผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำร้อยละ 59.0 จะมีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่ในเมืองตามเขตต่าง ๆ ของกรุงเทพมหานคร เพราะเรือนจำกลางคลองเปรมผู้ทองซึ่งส่วนใหญ่จะมาจากผู้ที่กระทำผิดในกรุงเทพมหานคร การศึกษาของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ร้อยละ 68.0 จะไ้รับการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 7 ไม่มีสูงถึงชั้นระดับอุดมศึกษาเลย สภาพครอบครัวของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ร้อยละ 59.0 มีฐานะยากจนและร้อยละ 64.0 ของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำยังเป็นโสด เพราะฉะนั้น การใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 65.5 จึงไ้ไปในการเที่ยวเตร่กับเพื่อน ๆ ซึ่งเป็นการเที่ยวลักษณะ ค้างนี้ คือ เที่ยวผู้หญิง มั่วสุมดื่มสุรา ไ้ยาเสพติด เที่ยวตามต่างจังหวัด เล่นการพนัน เป็นต้น การประกอบอาชีพของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จึงถึงร้อยละ 87.4 จะประกอบอาชีพประเภทไร้ฝีมือและถึงมีฝีมือรายได้ส่วนใหญ่จะอยู่ระหว่าง 28 - 45 บาทต่อวัน